

Diana Cibu

**POPOL VUH -
MANUSCRISUL
PIERDUT**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

1.

Chichen Itza

“Urmați-mă, vă rog, mergem mai departe,” ne strigă ghidul și încearcă să ne adune în jurul lui prin mulțimea de oameni care roiesc în situl arheologic.

Pășesc după el plictisit, toropit de soarele incandescent al amiezii tropicale și cu gândul mai degrabă la o bere rece pe plajă. Tot mi se pare o idee proastă excursia asta, nu aveam chef să mă uit la niște ruine dărăpănate, și siturile arheologice îmi provoacă în mod inexplicabil o mare repulsie, dar prietenii mei au insistat să mergem. Îmi trec degetele prin păr și îmi așez cu grijă șuvițele peste frunte, apoi îmi potrivesc mai bine ochelarii de soare pe nas. Prin lentilele întunecate culoarea cerului pare mai vie, mai dramatică și mai interesantă. În fundal zumzăie vocea ghidului, ne spune de zor ceva, dar șirul gândurilor mele o acoperă și prefer să privesc în voie prin mulțimea de turiști decât să ascult

ce tot îndrugă însoțitorul nostru. Mă intrigă diversitatea de persoane care se perindă prin dreptul piramidei și își fac selfie-uri cu mormanul acesta de pietre, nu pricep ce găesc atât de interesant la asta. Prin fața mea trece o fată drăguță, în pantaloni scurți care îi acoperă o parte infimă din picioarele lungi de gazelă și cu o bluză albă cu decolteu generos. Îi zâmbesc și ea mă privește la rândul ei cu un zâmbet firav pe buze.

“Pământul către Xavier! Mă auzi?” vocea Paulei îmi răsună în ureche și îmi întorc capul spre ea. Colega mea de liceu mă privește cu ochii negri mari umbriți de gene lungi și pline de rimel. Părul relativ scurt și așezat în țepi, de un portocaliu roșcat, pare ca un fel de soare în miniatură. Își țuguie ușor buzele pline ca și când ar poza.

“Scuze, ce spuneai?” o întreb încurcat.

“Pari puțin pierdut în spațiu. Nu ți se pare interesant locul ăsta?”

“Eh, aș fi preferat să rămân la plajă. Dar ce să fac dacă frate-miu a dat bir cu fugiții, măcar eu să vin cu voi, nu?”

Îmi flutur puțin cămașa plictisit și privesc în jur după ceilalți din grupul nostru. Ramon, cu o figură serioasă, pare destul de atent la ce ne explică ghidul, singurul de altfel care dă semne să îl asculte. Ceva mai în spate o zăresc și pe Carla, își face selfie-uri cu bolovanii și aproape că îmi vine să râd. Blonda asta pozează tot timpul, are numai Instagram în cap. Dar e simpatică, toți îmi sunt dragi într-un fel și mă fac să mă simt acasă în preajma lor.

“Eu mă bucur că ai venit, e mai distractiv cu tine,” chicotește Paula. “Și în plus, ce ai fi făcut singur la vilă? Hugo oricum stă numai în cameră și învață, parcă nici nu e cu noi aici.”

Ridic din umeri și îi zâmbesc înapoi, nu prea am ce să comentez legat de fratele meu cel tocilar. E drept, ar fi putut să nu vină cu gașca noastră în vacanță dacă tot are de gând să stea numai să învețe pentru admiterea la facultate. Mama a insistat să meargă și el, să mai iasă din casă, de parcă am fi mici copii, nu deja majori de optsprezece ani. Hugo încă mai stă numai după fusta ei, zici că nici nu am fi gemeni la cât de diferiți suntem.

Ghidul se oprește și așteaptă să ne adunăm cu toții lângă el. Este un localnic mic de înălțime, cu gâtul scurt spre inexistent, pielea închisă la culoare și o claie de păr negru și țepos care i se întrezărește pe sub pălăria cu boruri largi. Entuziasmul cu care vorbește pare de neclintit, trebuie să îi admir capacitatea de a ignora lipsa noastră de interes. Cu excepția lui Ramon, cel puțin.

“Ne aflăm aici pe terenul de joc. Mayașii jucau această versiune de fotbal numit Pok-a-Tok din vremuri străvechi, în mod deosebit la ocazii speciale. Terenul acesta de la Chichen Itza este mult mai mare decât majoritatea celorlalte, iar cele două inele pe care le vedeți suspendate pe pereții laterali de piatră sunt situate mai sus decât la terenurile obișnuite. Prin urmare, și jocul era mai dificil aici, putea să dureze mai multe zile la rând chiar,” ne explică ghidul și arată spre două inele de piatră aflate la aproximativ șapte metri înălțime, plasate vertical pe pereții care mărginesc terenul, la jumătatea acestuia.

“Vreți să spuneți că mingea trebuia să treacă prin găurile alea?” întrebă Ramon cu mirare în glas, apoi își potrivește mai bine șapca. Devin conștient de soarele care mă arde cu putere drept în creștetul capului neacoperit.

“Ăsta era scopul final, da. Iar asta fără a atinge mingea cu

mâinile sau picioarele. Jucătorii aveau voie să o lovească doar cu mijlocul corpului, cu șoldurile mai precis,” răspunde ghidul și face câteva mișcări demonstrative.

“Păi să zicem că se chema hipball mai bine. Oricum, sună foarte plictisitor jocul ăsta, măcar majorete aveau?” intervin eu râzând și îi fac cu ochiul Paulei.

“Nu existau majorete, dar se dansau dansuri tribale, se băteau tobe și se desfășurau unele ritualuri în anumite momente. Iar la final, căpitanul echipei câștigătoare se sacrifică.”

La ultimele cuvinte ale ghidului rămân puțin blocat și îl privesc fără cuvinte, mai că nu știu dacă să îl iau sau nu în serios. Decid să nu.

“Se sacrifică, adică... se oferea să ia de nevastă vreo prințesă urâtă? A, sau să țină scorul la următorul meci?” mă pufnește râsul involuntar și mă întorc spre Paula să îi citesc reacția, dar aceasta pare absorbită de telefon. Nu o învinuiesc, sigur orice vede acolo e mai interesant decât aiureala asta cu mayașii care jucau un fotbal care nu era fotbal.

“Oferea sacrificiul suprem, își curma viața pentru a îndupleca zeii. Mayașii considerau că este o mare onoare să îți oferi de bunăvoie sângele zeilor și credeau că cei care fac asta ajung într-un fel de Rai,” îmi răspunde ghidul pe un ton la fel de entuziasmat și mă privește parcă așteptând alte întrebări.

Dau să mai spun ceva, dar fix când să deschid gura, o mișcare neașteptată îmi atrage atenția în dreapta mea, dinspre zidul lângă care ne aflăm. Tresar ca și când m-ar fi străbătut un fior rece și îmi întorc privirea spre acel loc. Sunt două sculpturi identice, una lângă alta, reprezentând două capete de lighioane ciudate

care ies parcă din zid, cu gurile căscate care lasă la iveală câte două perechi de colți ascuțiți. Îmi ridic pe cap ochelarii de soare, mă frec la ochi și aștept câteva secunde să mi se limpezească imaginea. Puteam să jur că zărisem cu coada ochiului cum capetele alea de piatră se întorc spre mine. *Ce prostie, am stat prea mult cu capul în soare, atâta tot.*

“O, ce sculpturi interesante, îmi faci și mie o poză lângă ele, Xavi, te roog?” țopăie Carla pe lângă mine și îmi întinde telefonul ei.

“Foarte bine că ați remarcat capetele de șerpi, vă voi povesti imediat ce importanță aveau pentru locuitorii din secolul X,” intervine ghidul, iar eu întind mâna spre telefonul Carlei.

Undeva în fundal el își continuă relatarea, însă atenția mi se îndreaptă spre imaginea de pe ecranul aparatului. În ea îmi apare Carla pe lângă zid, fix sub capetele de șerpi, zâmbind și probând diverse poziții. Degetul meu apasă mecanic pe ecran și o immortalizez în toate aceste ipostaze, dar respirația mi se oprește când ochii șerpilor se aprind într-un verde strălucitor, hipnotizant, care invadează toată imaginea de pe telefon și aproape că mă orbește. Îl scap din mână și tresar ca scos cu forța dintr-o transă. Mă uit spre zid, statuile sunt neclintite și ochii lor sunt doar sculptați în piatră, nu luminează nimic în ei.

“Xavier, ce-ai pățit? Sper că nu mi s-a zgâriat ecranul, uff!” Carla se repede spre telefonul de pe jos și îl analizează. Mă dezmeticesc și bâigui niște scuze.

“Ești ok? Pari foarte palid,” Paula îmi dă la o parte șuvițele de pe frunte și mă privește intens.

“Da, cred că am făcut o idee de insolație totuși. Mă cam doare

capul,” încerc să-i explic. Însă adevărul este că habar nu am ce a fost asta. Mă dau câțiva pași în lături, sub mica fâșie de umbră a zidului care mărginește terenul de joc. Picături reci de sudoare îmi alunecă pe frunte și mi se face o sete cumplită.

“Frate, nu arăți prea bine. Trebuia să fi luat niște apă cu noi, mă duc să îți cumpăr o sticlă mai bine,” îmi spune Ramon apropiindu-se și el de mine.

“Merci, dar e ok. Mă duc eu să caut.” Simt nevoia să mă mișc din locul ăsta și să mă mai răcoresc puțin. Ies din umbra cam inutilă a zidului și dau să plec înapoi spre zona împădurită de la marginea sitului arheologic, întretesută cu alei pline de tarabe cu suveniruri.

“Mai bine vin și eu cu tine, să nu ți se facă rău pe undeva,” declară Paula și mă urmează. Aș fi preferat să rămân puțin singur până mi se limpezește mintea la loc, totuși parcă nu am trageră de inimă să protestez.

Mă simt bine, e doar o mică durere de cap, ce atâta lucru? Îmi croiesc drum prin mulțime și Paula se ține scai după mine, dar niciunul din noi nu mai spune nimic. Peste tot unde privesc, doar pietre tocite, coloane vechi și ziduri dărăpănate. Piramida în sine arată ok, trebuie să recunosc. Păcat că nu avem voie să urcăm pe treptele ei.

Vânzătorii de suveniruri strigă după noi la tot pasul, încercând să ne atragă cu statuete, magneți sau tricouri imprimare cu iguane sau cu piramida Chichen Itza. Nu asta mă interesează acum, dar încetinesc pasul odată ajuns la umbra copacilor. Privesc în jur și observ destul de repede un indicator spre toaletă. Drept înainte se ivește o construcție care are pe o

latură un magazin și pe cealaltă ghicesc cele două uși destinate fetelor sau băieților.

“Pare să fie și apă de vânzare acolo,” îi spun Paulei și grăbim iarăși pasul printre copaci spre destinația pe care am identificat-o. O rog pe ea să cumpere de băut cât timp eu dau o fugă la toaletă. Aici umbra deasă a junglei oferă o protecție bună împotriva soarelui arzător și chiar dacă nu adie pic de vânt, aerul este mai proaspăt și mai respirabil decât lângă zidurile de piatră. Împing ușa de PVC pe care scrie *Caballeros*¹ și intru în încăperea mică și deloc primitoare. Mă îndrept spre chiuvetă, deschid robinetul, îmi umplu pumnii de apă călâie și mă stropesc pe față. Îmi cercetez apoi chipul în oglindă. Părul negru îmi stă împrăștiat în șuvițe care mi se lipesc ude pe tâmpile și pe obraji, iar tenul nu pare palid deloc, și-a recăpătat culoarea cafeniu bronzată. Clipesc printre picăturile de apă care mi se preling peste pleoape, dar când redeschid ochii încremenesc și simt cum toată culoarea mi se scurge iarăși din obraji.

În oglindă apare în spatele meu, stând într-un colț al băii, o bătrână. Ochii ei mă țintuiesc de parcă ar fi privirea unui șarpe ce m-a hipnotizat și nu mă mai pot mișca deloc. Încerc să deschid gura și să strig, dar nu iese niciun sunet. Îmi trece prin cap că poate o să mă transforme într-o statuie de piatră, sau poate chiar m-a transformat deja pentru că nu îmi mai simt nici inima cum bate și nici respirația. Nu știu cât timp am rămas așa blocat până când reușesc să mă întorc spre ea. Constat doar că în spatele meu nu este nimeni, sunt singur în toată încăperea.

Am nevoie să beau apă, sigur am făcut insolație.

1 “Domni” (spaniolă)